

[H. P. Jensen.]

huse, tænkte jeg nærmest paa Dyr lægerne i de 411 § 2-Kommuner, og disse Dyr læger vil vel nok ikke se med Glæde paa den her foreslaaede Ordning, for de mener, at den Kontrol, de øver, kan være god nok. Men jeg vil gerne have Lov til at sige, at det er ikke for Slagternes og Dyr lægernes Skyld, dette Lovforslag fremsættes. Der er blevet rejst Indvendinger mod det her i Salen, men der er nu intet rigtigt Grundlag for Indvendinger fra Landbrugets Side, ingen rigtig Bund for en Protest mod Lovforslaget. Det er en kendt Sag, at til Udførsel kræves der altid første Klasses Varer, og det er netop af denne Grund, vi har saa god en Udførsel, som vi har. Den ansvarsfulde Del af Landbefolkningen ofrer jo meget paa at skabe gode sanitære Forhold for deres Besætning, og det betaler sig ogsaa nok i det lange Løb, men disse Foregangsmænd er ikke tjent med, at der stadig findes ligegyldige Medmennesker, som ikke følger med i Udviklingen og derfor ofte gennem Salg eller Bytte fører usunde Dyr ind i en ellers sund Besætning. Kommer det til at staa klart for Befolkningen, at det er en Forbrydelse at udbyde usunde Varer til Menneskeføde, bliver vi ogsaa nok enige om en virksom Kontrol.

Det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Johs. Clausen) mente, at hverken Konsumenterne eller Producenterne havde haft Bud efter det foreliggende Lovforslag, og han karakteriserede det som noget haardhændet. Det ærede Medlem kunde ogsaa ønske, at Landboforeningerne og Husmandsforeningerne og vistnok ogsaa Husmoderforeningen blev spurgt. Nej, det er ikke Vejen til spørge dem, der skal levere Varen, hvad de mener om en effektiv Kontrol; Vejen maa være at undersøge, hvad der gavner Befolkningen, det er det, det kommer an paa, og ikke, om der ved Kontrollen paaføres den ene eller den anden en mindre Udgift. Det kan ikke nytte, man vil sige, at Lovforslaget er ganske upaakrævet, fordi der findes Forstaaelse for Spørgsmaalet, og fordi der findes 411 § 2-Kommuner; det er ikke tilstrækkeligt. Vi maa i hvert Fald i Byerne, hvor vi har ofret Penge paa at opføre Slagtehus, værge os mod, at der udefra kan komme Varer ind, som kaldes første Klasses, men som ikke er tilstrækkeligt sunde eller velegnede. Naar vi ude i Kommunerne har ofret Penge paa at skabe gode sanitære Forhold, kan vi ikke lade vore Byer være et aabent Marked for enhver, der vil komme og sælge, hvad han har lyst til.

Der blev talt om, at Følgen vilde blive en stor Stab af Dyr læger og Funktionærer, men det er jo et Skræmmebillede, det har ikke noget med Virkeligheden at gøre. Et Slagteri i den By, hvor jeg bor, som har 14 000 Indbyggere, har 1 Dyr læge; her er altsaa ikke Tale om en Stab. Det er den Slags Udtryk, man ikke skal bruge, naar der er Tale om alvorlige Sager; saa skal man holde sig til, hvad der er rigtigt.

Det forbavtede mig, at det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Johs. Clausen) sluttede med at sige, at det var ham en Glæde, at Hoteller og Pensionater skulde føre første Klasses Kød. Det var den ærede Taler en Glæde, for det sikrede mod smitsomme Sygdomme. Men naar man kun maa have første Klasses Kød de Steder, bør private virkelig ogsaa kunne kræve, at Samfundet stiller de samme Krav til de handlende, som de private skal købe hos, saaledes at de kan vide med Sikkerhed, at de faar første Klasses Varer, som de kan spise, uden at deres Sundhed tager Skade.

Jeg skal gøre nogle ganske faa Bemærkninger til enkelte af Lovforslagets Paragrafer. I § 3 bestemmes det, at Ansættelse af saavel Dyr læger som Opsynsmænd paa offentlige Slagtehus skal godkendes af Landbrugsministeren, men deres Lønningsvilkkaar skal, naar de er ansat i Købstæderne, godkendes af Indenrigsministeren. Vi i Købstæderne kan selvfølgelig ikke have noget imod Landbrugsministeriet, men det er nu en Gang saaledes, at vi i de fleste Henseender sorterer under Indenrigsministeriet, og det kan ikke nægtes, at vi helst paa de flest mulige Omraader vil vedblive at sortere under Indenrigsministeriet. Vi vilde derfor gerne have, at ogsaa det her omhandlede Omraade kom til at sortere under dette Ministerium. Hvorfor Ministerierne skal godkende Ansættelsen af Opsynsmænd og deres Lønninger, staar mig ikke rigtig klart, og jeg kan langt mindre finde det formaalstjenligt, at Byerne skal forhandle baade med Landbrugsministeriet og Indenrigsministeriet. Saa vilde det da være meget bedre, om vi nøjedes med at skulle forhandle med det sidste Ministerium. Hvad Opsynsmændene angaar, vilde jeg mene, at det ikke var helt hen i Vejret, om vi fik en Linie ind i Loven — eller det kunde ogsaa fastslaas i et Cirkulære — om, at disse for at blive ansat skulde have indhøstet Erfaring gennem Arbejde paa Slagterier, offentlige Slagtehus eller lignende. Nu tager man meget ofte Folk, som ikke har det fjerneste Begreb om det Arbejde, de gaar ind til, saaledes at de først skal til at lære det. Paa samme